

ЛОШИ СЪНИЩА

Най-голѣмата воденица край нашето село бѣше тая на Гига Завракчията. Но, дали поради прѣкора му или по други причини, тамъ не отиваха много млевари. Повечето отъ тѣхъ предпочитаха малките воденички, макаръ че губѣха повече време, докато си смѣлятъ.

Само млевари отъ други села теглѣха направо предъ Гиговата воденица. Тамъ спрѣ една вечеръ и дѣдо Петъръ отъ Голѣмо Сушево. Той идваше рѣдко, най-много два-три пѣти въ годината, но колата му всѣкога пращѣха отъ тежкия товаръ. И сега, когато изсипаха човалитѣ, воденичните кошове се изпълниха догоре. Воденичарътъ ги изгледа самодоволно и каза:

— Хубава работа ми отвори, дѣдо Петре. Камънитѣ нѣма да спратъ цѣла нощъ.

Когато четиритѣ кречетала запѣха, старецътъ и воденичарътъ излѣзоха навънъ. Тѣ седнаха край огъня предъ воденицата и се заловиха да пригласятъ вечерята. Гиго бѣ наловилъ презъ деня прѣсна риба. Очисти частъ отъ нея и я изпражи. Дѣдо Петъръ носѣше цѣло обеварено пиле и бѣла прѣсна пита. Имаха богата вечеря.

— Това ядене трѣбва да се полива, — каза Завракчията и влѣзе въ воденицата.

Той донесе отъ тамъ сливовица. Вечеряха и се канѣха, но никой се не отпущаше да пийне повечко, макаръ че се надпреварваха да хвалятъ ракията.

Следъ вечерята приказваха дълго и се прибраха за нощуване. Воденичарътъ запали газеничето и прегледа отново — въ редъ ли е работата. Заедно съ него обходи четиритѣ камѣка и дѣдо Петъръ. Той бърка въ всѣкой отъ воденичните сандѣци и опитва смлѣното брашно, дали е меко или е остро.

Най-после и двамата легнаха, като оставиха да мѣждѣ газеничето. Старецътъ подема нѣколко пѣти разговоръ, но воденичарътъ не отговаряше охотно и даваше видъ, че му се спи. Дѣдо Петъръ сѣщо замѣлча и се спотаи. Следъ време Завракчията се обърна и се попротѣгна. По-късно се окашля и повика стареца. Искаше да провѣри — заспалъ ли е. Като му се не обади, Гиго стана тихо. Взе газеничето и занадница въ воденичните кошове. После почна да гребе отъ тѣхъ съ единъ кутелъ жито, като го пренасяше и изсипваше въ своя хамбаръ. Като пренесе по два кутела отъ всѣки кошъ, той опѣна продължително павурчето съ ракията и си легна. Скоро заспа и захърка.

Тогава дѣдо Петъръ, който бѣ гледалъ мълчаливо, що върши воденичарътъ, стана и взе кутела. Греба съ него десетъ пѣти отъ хамбара жито и го изсипва въ воденичните кошове. Следъ това легна и спокойно заспа.

Когато станаха сутринята, кречеталата още тракаха, но насипаното жито се досмилаше вече. Тѣ напълниха човалитѣ съ брашно, завързаха ги здраво и натовариха колата.

Тогава дѣдо Петъръ каза:

— Гиго, ти сънува ли нощесъ нѣщо?